

Andra dagen i Los Angeles

Jag lutade mig mot räcket av trädäcket som hängde ut över sjön i Echo Park och tittade ner i vattnet och upptäckte flera små sköldpaddor som simmade runt och de var förvånansvärt livliga.

Jag kollade klockan. Om en halvtimme skulle jag titta på lägenheten. Jag tittade upp mot höjden ovanför parken, som jag vid mitt första besök här hade drömt om att få bo på, och det var faktiskt där lägenheten låg och den var överraskande billig. Vad jag hade sett av bilderna så fanns det en balkong som hade utsikt över Echo Park och just det låg högt på min önskelista. Jag hoppades så att allt skulle klaffa.

Jag strosade sakta vidare och gick förbi båthuset och kom till den bänk där jag och Felicia hade haft flera avgörande samtal i maj. Det var där vi till slut helt och fullt bestämt oss för att bli ett par.

Jag satte mig en stund, kände på bänken och mindes. Plötsligt stack det till i hjärtat och blev bara tvungen att ringa Felicia, även om det var förfärligt dyrt. I Sverige var det tidig kväll.

Efter några signaler svarade hon. ”Felicia.”

”Carl här.”

”Jo, jag såg det.” Hon lät väldigt glad.

”Vet du var jag är?”

Hon funderade. ”Du är kanske vid Echo Park.”

”Ja, det är jag, bra gissat.” Jag lät lite förvånad.

”Fast, jag vet ju att du ska dit idag, vid elva, så det var ju inte så svårt att räkna ut.” Hon skrattade.

”I för sig, men du, jag sitter på vår bänk.”

”Gör du”, sa hon med stor inlevelse. ”Kan du inte ta en selfie och skicka, snälla.”

”Såklart. Men jag måste vidare nu, ville bara höra din röst. Vi hörs senare.”

”Det gör vi. Lycka till!”

Lägenheten låg egentligen mer eller mindre rakt bakom mig, men jag var tvungen att gå till den sydligaste delen av sjön och parken. Sen svänga tillbaka längst West Kensington Road som började med en ganska brant backe, efter några hundra meter svängde jag vänster och kom då till Echo Park Terrace, gatan där lägenheten låg. Jag hade tyckt att namnet lät lite fint, men gatan var rätt smal och dåligt underhållen. Jag blev lite besviken.

Efter bara femtio meter eller så svängde gatan åt höger och bara hundra meter längre fram tog gatan slut och det var där lägenheten jag skulle titta på låg.

Det var ett fyrkantigt vitrappat suterränghus, som var byggt i en kraftig sluttning ner mot parken. Huset var i ganska dåligt skick på utsidan och färgen hade flagnat här och där. Själva boningshuset hade en stor men rostig grind in till sin del av trädgården, som mest bestod av en backe. På andra sidan huset där jag stod, fanns ett gammalt garage som nu var ombyggt till den lägenhet jag skulle titta på. Mellan huset och garaget fanns en mindre grind, men lika rostig. Det var där jag skulle gå in förstod jag. Jag kan väl säga att förväntan sjönk lite. Det jag sett hittills var inte riktigt så trevligt som jag hoppats på, i alla fall inte utsidan, men utsikten från vändplanen var fantastisk.

Jag skulle precis kolla tiden när en kvinna plötsligt ropade mitt namn. Hon hade precis öppnat grinden.

”Rose heter jag.” Hon var i min mammas ålder och såg trevlig ut.

”Carl, trevligt att träffas.”

”Kom in så ska jag visa dig lägenheten.” Hon log.

Hon öppnade grinden som var lika bred och hög som en enkeldörr, det kändes ju i alla fall ganska säkert. Grinden gled upp ljudlöst.

Direkt till höger var det en dörr som förr lett in till garaget,

nu ledde den istället rakt in i det som gjorts om till kök och matplats, det fanns även en enkelsäng i högra hörnet.

”Detta är köket och skulle du ha nån gäst så finns det möjlighet att sova här. Hon pekade på sängen. ”Sängkläder finns i städskrubben.” Jag tittade förvånat, men glatt på henne.

Rummet var målat vitt och var inte alls slitet, det såg nyrenoverat ut. Förväntan steg lite igen. ”Fint”, sa jag.

”Här har du badrummet. Det finns bara dusch.”

”Det passar utmärkt.” Badrummet var direkt till vänster och precis bredvid var dörren till sovrummet.

Rose öppnade dörren och vi klev in i ett ljust och rymligt men avlångt rum. Direkt till vänster var det en vägg, badrummet låg innanför, men där badrummet tog slut stod en dubbelsäng intryckt i en sovalkov. Rakt fram fanns en altandörr med ett högt och smalt fönster på varje sida om dörren. Till höger var det ett stort fönster till och en soffgrupp. Teven stod lite malplacerad till höger om altandörren, men den stod på en bänk med hjul så det gick att flytta runt den lite.

”Det är var ju jättefint”, sa jag. Jag var överraskad.

”Ja, det är ett ganska trevligt rum. Här har du balkongen.” Hon öppnade dörren och släppte in den varma luften.

Balkongen var verkligen trevlig och det fanns ett litet bord och två stolar, men det var luftigt. Utsikten var precis vad jag hade hoppats på. Echo Park låg framför mig och bortanför parken såg jag Hollywoods kullar och den välkända Hollywoodskylten, nåt Rose såklart påpekade.

”Så, vad säger du? Är du intresserad?” frågade hon.

Jag tänkte snabbt. ”Ja, jag vill gärna hyra lägenheten. När kan jag få tillgång till den?”

”Du kan få det direkt om du vill, om du betalar halva månadshyran som handpenning.”

”Ah, vill du ha kontanter?”

”Ja, men framöver går det bra att sätta in på vårt konto.”

”Du har inte swish?”

Hon tittade frågande på mig. ”Swish?”

”Ursäkta, glöm det. Jag har inte kontanter nu, men imorgon, blir det bra? Kan jag komma vid nio?”

”Det går utmärkt.” Hon log.

”Då ses vi imorgon.”

Vi skildes åt och jag gick därifrån med lätta steg.

Okej, gatan var lite halvdan, men lägenheten var helt okej och utsikten var allt vad jag drömt om.